

Fyrsten

Et eventyrspil om Trakkerigen

KAJ HIMMELSTRUP

© Kaj Himmelstrup

PERSONERNE

Fyrsten

Hellebardisten

Condottieren

Bajadsen

Manden i sort

1. AKT

Der er lys i salen. Tæppet er stadig for. Så lyder der skingre skrig og trampen. Lyset i salen blinker uregelmæssigt. En hvidklædt, kvindelig bajads springer frem foran tæppet.

BAJADSEN - Teatret brænder! Teatret brænder! *(Lyset blinker en sidste gang og går ud. Et kort øjeblik er der helt mørkt, så kommer der spot på bajadsen)*
Teatret brænder! Hører !?

En hjelmklædt hellebardist kommer løbende ind.

HELLEBARDISTEN - *(til publikum)* Ingen panik! Det er falsk alarm. *(Til bajadsen)* Hvad fanden er meningen?

BAJADSEN - Teatret brænder!

HELLEBARDISTEN - Vel gør det ej. *(Til publikum)* Tag det roligt. Der er ikke noget der brænder.

BAJADSEN - Jo, der er.

*Tæppet går fra/op. Der kommer lys på scenen. Vi er i et ubestemmeligt eventyr-
rige, hvor scenebillede og kostumer spænder fra antikken til middelalderen.*

HELLEBARDISTEN - Se selv. *(Til publikum)* Alt er under kontrol. Bliv bare siddende.

BAJADSEN - Det hele brænder.

HELLEBARDISTEN - Nej det gør ikke. *(Han tvinger bajadsen i knæ).*

BAJADSEN - Hvor kommer røgen så fra?

HELLEBARDISTEN - Der er ingen røg. Skøre kælling, du skræmmer folk fra vid og sans. Sig det så. Der er ikke noget der brænder.

BAJADSEN - *(tier)*

HELLEBARDISTEN - (*slår hende over nakken*) Er der vel?

BAJADSEN - Nej.

HELLEBARDISTEN - (*til publikum*) Hvad sagde jeg.

BAJADSEN - Det var billedsprog.

HELLEBARDISTEN - Du skal ikke snakke billedsprog. Forstået?

BAJADSEN - Jeg er her kun for at underholde?

HELLEBARDISTEN - Ja.

BAJADSEN - Og ligge på knæ for jer.

HELLEBARDISTEN - Det er klart.

BAJADSEN - Og være uskadelig.

HELLEBARDISTEN - Hvad ellers?

BAJADSEN - Hvorfor tvinger du mig?

HELLEBARDISTEN - Der er ingen der tvinger dig. Det er et frit land.

BAJADSEN - Frit, frittere, frittest.

HELLEBARDISTEN - Det frieste i verden. Spørg alle partierne. Spørg fyrsten.
Den ting er de helt enige om. Folket har frihed og demokrati.

BAJADSEN - Og ytringsfrihed?

HELLEBARDISTEN - Naturligvis.

BAJADSEN - Men jeg må ikke sige det brænder?

HELLEBARDISTEN - Ikke her.

BAJADSEN - Men ytringsfrihed, det har jeg?

HELLEBARDISTEN - Skønner du på det?

BAJADSEN - Javist.

HELLEBARDISTEN - Hvad er så problemet?

BAJADSEN - *(tier)*

HELLEBARDISTEN - Er der ingen der lytter?

Fanfarer. Fyrsten kommer ind.

FYRSTEN - *(til hellebardisten)* Hvad nu?

HELLEBARDISTEN - Hun gør sig ud til bens.

FYRSTEN - Herregud.

HELLEBARDISTEN - Hun siger det brænder. Det må hun ikke, vel?

FYRSTEN - Vi siger jo det er et frit land.

HELLEBARDISTEN - Det var netop hvad jeg sagde til hende. *(Til bajadsen)*

Fyrsten lader nåde gå for ret. *(Han slipper hende)* Fyrsten er uden fejl.

BAJADSEN - Vel er han ej. Han har krokodillehjerne.

HELLEBARDISTEN - Hvad har han? *(Han giver bajadsen en over nakken).*

FYRSTEN - Slap af. Hun er harmløs. Hvad galt er der ved krokodillehjerne?

Krokodillen har overlevet i 400 millioner år.

HELLEBARDISTEN - *(til bajadsen)* Hvad har du?

BAJADSEN - Krokodillen mangler pandelapperne.

HELLEBARDISTEN - Hvad gør den?

BAJADSEN - Det er der fantasien sidder. Og medfølelsen. Begge dele er lige slemt.

FYRSTEN - Er hun ikke nuttet?

HELLEBARDISTEN - Skal jeg nakke hende?

FYRSTEN - Nej da. Hun morer mig. *(Munter ringetone. Han tager mobilen frem)* Det er mig. ... Naturligvis. Vi er der jo allerede. Vi er stolte over at stå ved din side. ... Mig kan du stole på. Vi deltager i koret. *(Han putter mobilen tilbage).*

BAJADSEN - Hvad har vi gang i?

FYRSTEN - Vi tænker stort.

BAJADSEN - *(til publikum)* Det er derfor det brænder.

Condottieren kommer ind. Hun har et sammenrullet dokument i hver hånd.

FYRSTEN - Hvem har vi der? La condottiere.

CONDOTTIEREN - Deres planer, Mester.

FYRSTEN - Mine planer?

CONDOTTIEREN - Dem De talte så blændende om inden afstemningen i senatet.

FYRSTEN - Nåh dem.

CONDOTTIEREN - *(til de to andre)* Store ord fra en stor statsmand. *(Til Fyrsten)* Jeg fandt dem under skrivebordet. Skal jeg rulle dem ud?

FYRSTEN - Nej tak. *(Han rækker hånden frem og får rullen).*

CONDOTTIEREN - Der blev ellers klappet ad dem. Fuldt fortjent. Storslåede planer for en storslået sag.

FYRSTEN - Kald det bare en hjertesag.

BAJADSEN - *(der stadig knæler)* Krokodillehjerte.

HELLEBARDISTEN - Så er det nok. *(Han puffer til bajadsen, der falder på enden).*

CONDOTTIEREN - Er hun knotten i dag?

HELLEBARDISTEN - I den grad.

CONDOTTIEREN - (*til bajadsen*) Du er et fæhoved. Den plan er storslået og visionær. Den er klar og gennemtænkt og forudser alt. Derfor blev den også vedtaget.

BAJADSEN - Af et halvt senat.

CONDOTTIEREN - Helt demokratisk. Der er ikke noget at komme efter. Den er en statsmand værdig. - (*Til fyrsten*) Og nu ringede vores bror i ånden?

FYRSTEN - Vi snakker tit sammen.

CONDOTTIEREN - (*til bajadsen*) Hørte du det?

FYRSTEN - Mest om filosofi.

BAJADSEN - Æd eller bliv ædt.

FYRSTEN - Lige nøjagtig. Det er det der er kernen i al filosofi. I modsætning til bajadsere og andre slavesjæle, så ved jeg hvad det handler om. Det var derfor planen blev sat i værk.

BAJADSEN - Blodet skulle flyde?

FYRSTEN - Nej, lille skat, vi ønskede ikke at se blod. Det gjorde de andre.

BAJADSEN - Mon dog?

FYRSTEN - Det kan jeg forsikre dig for. Vi vil det bedste for dem. Vi har en mission.

BAJADSEN - De skal frelses?

FYRSTEN - Naturligvis. De skal have demokrati.

BAJADSEN - En sag for de rene af hjertet.

FYRSTEN - Bravo, lille ven, bravo. Jeg kunne ikke have sagt det bedre. Og husk: den er godkendt af Vorherre.

CONDOTTIEREN - Ham taler vi også med.

FYRSTEN - Hvad har du mere, Connie?

CONDOTTIEREN - (*rækker rullen frem*) Den sidste rapport fra fronten. (*Fyrsten tager den ikke*) Vil De ikke se den?

FYRSTEN - Det er ikke nødvendigt. Alt går jo godt. Ikke sandt, Connie?

CONDOTTIEREN - Naturligvis. - Den er også blevet lidt griset.

BAJADSEN - Det er ikke griss, det er blod.

HELLEBARDISTEN - Hold så kæft.

BAJADSEN - Og vis respekt?

HELLEBARDISTEN - For faen, hun er krigsminister.

BAJADSEN - Og har blod på hænderne.

CONDOTTIEREN - Må jeg være fri.

BAJADSEN - Er det måske ikke listen over de faldne?

Hellebardisten giver bajadsen en over nakken. Manden i sort kommer ind og hilser med et ironisk skrabud for Fyrsten.

BAJADSEN - Flere krybdyr.

CONDOTTIEREN - Ud!

Hellebardisten jager bajadsen ud. Fyrsten breder armene ud, omfavner manden og kindkysser.

FYRSTEN - Ædle ven, du har det godt?

MANDEN - Jeg klager ikke.

FYRSTEN - Og familien?

MANDEN - Kører som den plejer. Mine sønner knepper krudt og kugler og avler sprængkraft i trotyle mængder.

HELLEBARDISTEN - *(afsides)* Hvad?

MANDEN - De samler desforuden vilde aggressioner til det næste stormskridt.

FYRSTEN - Og døtrene?

MANDEN - De kopulerer kraftigt alle syv og avler sorte tal i stimevis. Men hvem kan være helt tilfreds med bare det?

FYRSTEN - Nej det er klart. I venter noget mere.

MANDEN - Og det lykkes?

FYRSTEN - Det går skam efter planen.

MANDEN - Kan man stole på det?

CONDOTTIEREN - Den er skabt med hjælp fra det guddommelige.

MANDEN - Skulle det hjælpe?

CONDOTTIEREN - *(peger på rullen)* Vil De se den? *(Fyrsten holder fastere om den)*

MANDEN - Papir med ord?

CONDOTTIEREN - De bedste vi har. Demokrati, frihed ...

MANDEN - Ha!

CONDOTTIEREN - Ja sågar lighed.

MANDEN - Ha!

CONDOTTIEREN - Det er en vision.

MANDEN - Jeg foretrækker stål. Koldt og hårdt og gennemtrængende.

FYRSTEN - Vi kan ikke være mere enige. Men døden skal jo have en årsag.

MANDEN - En årsag?

FYRSTEN - Folket skal i kamp. Så må vi give dem gode grunde.

MANDEN - Herregud. De vantro har jo pisses på os. Skulle det ikke være nok?

CONDOTTIEREN - Så enkelt er det ikke. Vi lever i et land med lov og ret, desværre. Krigen skulle vedtages. Derfor planen.

MANDEN - (*peger på rullen*) I siger ikke, det hele står der?

FYRSTEN - Hvad mener du?

MANDEN - For fanden, Gokke, du ved hvad jeg mener.

FYRSTEN - Det taler vi nødigt højt om.

MANDEN - Men det står der?

FYRSTEN - Med småt. Meget småt. Diskretion, du ved.

CONDOTTIEREN - (*hviskende*) Ingen læser det. Men det er det, der driver os. Og krigen blev vedtaget.

FYRSTEN - Nu ruller det.

MANDEN - Det kan ikke gå for hurtigt. Mine døtre tørster efter dråberne i sandet. Ingen af de syv vil løbe risikoen for at deres sorte tal bliver røde.

FYRSTEN - Jeg har stor respekt for dine døtre. Det er dem der holder landet kørende.

CONDOTTIEREN - På første klasse.

FYRSTEN - Der skulle vi gerne blive.

MANDEN - Det er vi vant til, ja. Jeg håber jeg kan regne med dig.

FYRSTEN - Det siger da sig selv.

CONDOTTIEREN - De betalte jo for stemmerne han fik. *(Manden går ud)* Det klarede vi fint. Men der skal lægges flere planer, Mester.

FYRSTEN - Er det nødvendigt?

CONDOTTIEREN - De første virker ikke helt.

FYRSTEN - Hvad gør de ikke?

CONDOTTIEREN - Desværre. Sådan er det.

FYRSTEN - Jeg vil ikke høre det.

Fyrsten går ud. Condottieren ser rådvildt efter ham, så går hun også ud. Bajadsen kommer ind med en avis og et krus. Hun sætter sig ved et bord og læser. Nu er vi på middelaldercafe. Hellebardisten kommer ind med et krus og går hen til bordet. Han er uden hjelm og halvvejs i civil.

HELLEBARDISTEN - Er her optaget? *(Bajadsen er gemt bag avisen og svarer ikke)* Venter du nogen? - Hallo? *(Bajadsen sænker avisen)* Er det dig?

BAJADSEN - Det skulle jeg mene.

HELLEBARDISTEN - Nå? *(Med en håndbevægelse mod den frie stol)* Har du noget imod -

BAJADSEN - Gør som du vil.

Hellebardisten sætter sig. Hun hæver avisen og læser videre.

HELLEBARDISTEN - Det er første gang jeg kommer her. - Rart lille sted. - Er du her tit? - Jaja, jeg forstår godt du ikke gider svare. Var jeg for hård ved dig?

BAJADSEN - *(sænker avisen)* Det gør ikke noget.

HELLEBARDISTEN - Du tager det pænt, må jeg sige.

BAJADSEN - Herregud, du viste jo bare din afmagt. *(Hun hæver avisen).*

HELLEBARDISTEN - Afmagt? Det må jeg vist lige have forklaret.

BAJADSEN - (*sænker avisen*) Det er meget enkelt. Afmagt, det er når krybdyrhjernen handler inden pandelapperne når at tænke.

HELLEBARDISTEN - Det er ikke så godt kan jeg forstå.

BAJADSEN - Nej.

HELLEBARDISTEN - Krybdyrhjerne og pandelapper. Der er nu noget der trøster mig.

BAJADSEN - Nå.

HELLEBARDISTEN - Du må jo mene at jeg har pandelapper.

BAJADSEN - Små tilløb. Muligvis.

HELLEBARDISTEN - Skål. (*Han drikker. Hun drikker ikke, men genoptager læsningen*) Det er i orden. Du har god grund til at være vred.

BAJADSEN - (*sænker avisen*) Jeg er ikke vred.

HELLEBARDISTEN - Mor er skuffet?

BAJADSEN - Jeg er ikke mor.

HELLEBARDISTEN - Heller ikke? Men du har da et hjertebarn du brænder for, ikke sandt?

BAJADSEN - Jo.

HELLEBARDISTEN - Det anede mig.

BAJADSEN - Hvad har du?

HELLEBARDISTEN - Noget jeg brænder for? Skål. (*Han drikker*).

BAJADSEN - Det anede mig. (*Hun genoptager læsningen*).

HELLEBARDISTEN - Må jeg spørge dig om noget? (*Hun sænker avisen*)

Smiler du nogen sinde?

BAJADSEN - Ja da.

HELLEBARDISTEN - Det virker ellers som om du er hård i filten.

BAJADSEN - Hvad ved du om det?

HELLEBARDISTEN - Næh. Sandt nok. Jeg kender dig jo ikke.

BAJADSEN - Vær glad for det. Det gør det lettere at slå på mig.

HELLEBARDISTEN - Der fik jeg den.

BAJADSEN - (*hæver kruset*) Skål.

HELLEBARDISTEN - Du er vred.

BAJADSEN - Nej jeg er ikke. Jeg smiler til dig.

HELLEBARDISTEN - Hvorfor?

BAJADSEN - Hvis alle gjorde det så blev verden et bedre sted.

HELLEBARDISTEN - Det gjorde den vel. Skål for det.

BAJADSEN - Skål. (*De drikker*).

HELLEBARDISTEN - Du går ind for kærlighed?

BAJADSEN - Ikke kun.

HELLEBARDISTEN - Jeg tror fyrsten er en lille smule lun på dig.

BAJADSEN - Det ved jeg han ikke er.

HELLEBARDISTEN - Han kaldte dig nuttet.

BAJADSEN - Det er klart. Mænd kan ikke fordrage at kvinder er mere intelligente. De foretrækker de er nuttede.

HELLEBARDISTEN - Er det så galt?

BAJADSEN - Ja. Det sinker udviklingen.

HELLEBARDISTEN - Hvad mener du?

BAJADSEN - Mænd er kun nået til krybdyrhjernen. Vi skulle gerne videre.

HELLEBARDISTEN - Kvinderne skal til magten?

BAJADSEN - Nej. Det skal de bedste pandelapper.

HELLEBARDISTEN - Du er ikke den der kommer i møde, hvad?

BAJADSEN - Hvis der er noget at mødes om. Det er der sjældent.

HELLEBARDISTEN - Måske kunne vi mødes om kærligheden?

BAJADSEN - Kunne vi det?

HELLEBARDISTEN - Det kunne da være hyggeligt.

BAJADSEN - Nu tænker du ikke engang med krybdyrhjernen, hvad? Nu skal vi længere ned.

HELLEBARDISTEN - Er kærligheden ikke dit hjertebarn? Den du vil udbrede til hele verden? Jordens folk skal elske hinanden?

BAJADSEN - Ikke korporligt. Men ellers har du ret.

HELLEBARDISTEN - Og vi skal af med fyrsten?

BAJADSEN - Ja. Han er et problem. Men han er ikke det største.

HELLEBARDISTEN - Hvad er det så? Manglen på pandelapper?

BAJADSEN - Det står heller ikke for godt til med det. Men det største problem, det er det morads han bygger sin magt på.

HELLEBARDISTEN - Morads?

BAJADSEN - Ja.

HELLEBARDISTEN - Det kan du ikke mene. Han bygger sin magt på folket. Folket har valgt ham. Det er folket der har givet ham magten. Tror du ikke på demokratiet?

BAJADSEN - Egentlig ikke.

HELLEBARDISTEN - Ser man det!

BAJADSEN - Desværre.

HELLEBARDISTEN - Hvad er der galt med folkestyret?

BAJADSEN - Det er for smalt.

HELLEBARDISTEN - Smalt?

BAJADSEN - Det rækker kun til at vælge fyrsten.

HELLEBARDISTEN - Det er jo det der er meningen. En eller anden skal jo stå ved roret. Folket har valgt fyrsten.

BAJADSEN - Har folket også valgt ham med de syv døtre?

HELLEBARDISTEN - Ham? Han bestemmer ingenting.

BAJADSEN - Hvad gør han ikke?

HELLEBARDISTEN - Han skal da for faen ikke vælges. Jeg forstår ikke en skid af det han siger.

BAJADSEN - Eller foretager sig?

HELLEBARDISTEN - Heller ikke.

BAJADSEN - Det er da en god grund til at han burde være på valg. Men du er ligeglad?

HELLEBARDISTEN - Fuldstændig.

BAJADSEN - Du har sikkert aktier i ham.

HELLEBARDISTEN - Hvad kommer det sagen ved?

BAJADSEN - Det har alle dagens småborgere. Indrøm bare. I sidder i de små hjem og følger kurserne med bankende hjerte.

HELLEBARDISTEN - Okay, og hvad så?

BAJADSEN - Vi har ikke valgt ham. Han hører ikke til demokratiet.

HELLEBARDISTEN - Skulle han det?

BAJADSEN - Han har mere magt end fyrsten.

HELLEBARDISTEN - Har han det?

BAJADSEN - Hvis man ser godt efter. Du burde lære noget om magt.

HELLEBARDISTEN - Synes du ikke jeg ved tilstrækkeligt om den sag?

BAJADSEN - Nej.

HELLEBARDISTEN - Jeg slog dig.

BAJADSEN - Det viser bare hvor lidt du har forstået.

HELLEBARDISTEN - Så vil du måske give mig et lille kursus?

BAJADSEN - Du trænger i hvert fald.

HELLEBARDISTEN - Det kunne være hyggeligt.

BAJADSEN - Den er god med dig.

HELLEBARDISTEN - Jeg mener det.

BAJADSEN - Selv om jeg har skældt dig ud?

HELLEBARDISTEN - Netop derfor.

BAJADSEN - Skål.

HELLEBARDISTEN - Skål. *(De drikker. Hun ruller avisen sammen)* Hvad med at invitere mig hjem?

BAJADSEN - Ikke så længe du kun tænker med stumpen. *(Hun har rullet avisen sammen til en narrehat. Hun sætter den på ham og går ud).*

HELLEBARDISTEN - Skål.

Han drikker ud og går ud. Fyrsten kommer ind. Vi er nu i hans tronsal. Condottieren kommer ind med to dokumentruller.

CONDOTTIEREN - Flere rapporter, Mester.

FYRSTEN - Hvad står der i den lille?

CONDOTTIEREN - Der står hvor godt det går, Mester. Skal jeg ...

FYRSTEN - Nej tak. Er der kun den ene?

CONDOTTIEREN - Ja.

FYRSTEN - Hvad er der i den store?

CONDOTTIEREN - Det er listen over vores døde soldater. Folket sukker over den.

FYRSTEN - Hold da kæft. Hvor tåbelig kan du være? Du har da ikke vist den til nogen, hvad?

CONDOTTIEREN - Det er pressen, Mester. Den har sin næse alle vegne.

FYRSTEN - Den skulle kvæles i kolort.

CONDOTTIEREN - Det mener vi vist ikke. Vi siger det i hvert fald ikke højt.

FYRSTEN - Jeg har ikke sagt noget højt. Hvorfor faen bringer de ikke kun de

gode nyheder?

CONDOTTIEREN - De sælger ikke, Mester. Der er jo også det ved det at -
(Hun vifter med den lille rulle).

FYRSTEN - At hvad?

CONDOTTIEREN - Så gode er de heller ikke.

FYRSTEN - Hvorfor vinder vi ikke? - Du må vide det. Du er krigsminister.

CONDOTTIEREN - De kan ikke lide os, Mester. Vi har for store muskler.

FYRSTEN - Så burde vi sgu da vinde.

CONDOTTIEREN - Ja, Mester. De vil bare ikke slås efter reglerne.

FYRSTEN - Jeg er træt af dem. Arkiver dem.

CONDOTTIEREN - Fjenderne?

FYRSTEN - Rapporterne for helvede.

CONDOTTIEREN - Javel. *(Hun lægger rullerne fra sig. Bajadsen kommer ind, fulgt af hellebardisten)* Hvad vil du?

BAJADSEN - Jeg har hørt fyrsten trænger til opmuntring.

HELLEBARDISTEN - Jeg tror hun mener det ironisk, Sir.

FYRSTEN - Sikkert.

HELLEBARDISTEN - Skal jeg smide hende ud?

FYRSTEN - Nej. Hvad har du at underholde med?

BAJADSEN - Jeg kan holde et foredrag.

FYRSTEN - Det lyder muntert.

BAJADSEN - Om strategi.

FYRSTEN - Ha ha.

BAJADSEN - Din strategi slår jo fejl. Hvorfor ikke høre min? (*Fyrsten slår ud med en træt arm*) Det gælder om at kende modparten. Hvordan tænker han? Hvad tror han?

CONDOTTIEREN - Han er vantro.

BAJADSEN - Javist. Fyrsten tror på én gud, og ham I kalder fjenden tror på en anden. Det er ét fedt.

CONDOTTIEREN - Og du tror ikke på nogen overhovedet.

BAJADSEN - Nej, gud være lovet. Men lad os se på det der guder. Hvad siger fjendens gud?

CONDOTTIEREN - Skær hænderne af folk når de stjæler.

BAJADSEN - Ja uha.

CONDOTTIEREN - Smid sten på konerne når de er utro.

BAJADSEN - Ja det er værre.

CONDOTTIEREN - Det står der sgu. I deres hellige bog.

BAJADSEN - Hvad står der i vores? Øje for øje, tand for tand. Er det så meget bedre? Herregud, de bøger er fulde af bavl fra for tusindvis af år siden. De er fra dengang vi sjuskede rundt på stepperne med stenøkser og slog på hinanden fordi vi ikke havde opfundet lov og orden. Men der er andet end bavl i de bøger. De begyndte jo at dyrke jorden og så skulle de til at finde ud af at leve sammen i fred og ro og så fik de brug for nogle fornuftige regler. De findes også

i de bøger.

CONDOTTIEREN - Ikke i hans.

BAJADSEN - Vist så. De brugte pandelapperne og det blev til de regler vi alle sammen kender. Du må ikke lyve, du må ikke stjæle, du må ikke slå ihjel, du må ikke begære din næstes ejendom. Lev et ordentligt liv. Det står alt sammen i begge bøger.

CONDOTTIEREN - Hvad har det med strategi at gøre?

BAJADSEN - Jo ser du - de der steppefolk, de opdagede at de måtte sætte lov og ret i stedet for stenøkserne. At de lagde reglerne i munden på nogle guder som de opfandt til lejligheden, det må vi bære over med. Ordene skulle have mere vægt. Men sagen er at vi stadig væk, selv i vore dage, retter os efter de der gamle regler. Det kan nemlig betale sig.

FYRSTEN - Og hvornår kommer du så til det med strategien?

BAJADSEN - Det gør jeg nu hvor vi er færdige med guderne. Den store fejl ved jeres strategi, det er at I tænker i dem og os.

FYRSTEN - Hvad ellers?

BAJADSEN - I skal tænke i vi.

CONDOTTIEREN - I vi???

BAJADSEN - Ja. Vi. Vi tilhører den samme art og det det handler om, det er ikke din og fyrstens overlevelse, det er artens overlevelse.

FYRSTEN - Du vrøvler. Det er den stærke der overlever. Survival of the fittest, lille ven. Der har du vores strategi.

BAJADSEN - I har ingenting forstået. Det handler ikke om at være stærk for at overleve. Tænk på øglerne. Det det handler om er at udvikle sig. Ændre adfærd så man kan klare de nye betingelser.

CONDOTTIEREN - Nu snakker hun sort.

BAJADSEN - Jeres krybdyrgener har ikke forstået de nye betingelser. I blander stadig guderne ind i det her. I tænker stadig med stenøksen. Mens verden

brænder under jeres fødder.

FYRSTEN - Gør vi det?

BAJADSEN - Det er ret dumt.

FYRSTEN - Du er godt klar over at du lægger op til øretæver, ikke?

HELLEBARDISTEN - Skal jeg?

BAJADSEN - Hvad sagde jeg. Det eneste svar I har - det er vold.

FYRSTEN - Vold virker, lille skat

BAJADSEN - Men gavner den? *(Hun samler den lille rulle op og vifter med den)* Hvad?

FYRSTEN - Det kommer den til.

BAJADSEN - Hvornår?

FYRSTEN - Snart. *(Til condottieren)* Ikke sandt?

CONDOTTIEREN - Meget snart.

BAJADSEN - *(peger på den store rulle)* Til hvilken pris?

FYRSTEN - Vi har gardister nok.

BAJADSEN - Har vi? Så er spørgsmålet - *(Hun løfter den lille rulle og peger på den store)* Er det her den pris værd? *(Ingen svarer. Til hellebardisten)* Du skal selv af sted en dag. Hvad synes du?

CONDOTTIEREN - Ingenting. Han er under kommando.

BAJADSEN - *(til hellebardisten)* Du kan komme til at stå på den der.

CONDOTTIEREN - Idiot!

Den muntre ringetone høres igen. Fyrsten tager mobilen.

FYRSTEN - Det er mig. - Jo tak. Det går godt, tror jeg. Javist, vi ses. *(Til condottieren)* Jeg skal til brunch. *(Til bajadsen)* Vi tales ved. Så let slipper du ikke. *(Han gemmer mobilen og begynder at gå ud).*

CONDOTTIEREN - Skal jeg ikke med?

FYRSTEN - Til hvad nytte? *(Han går ud).*

BAJADSEN - Næh, til hvad nytte?

CONDOTTIEREN - Så er det godt. *(Hun går ud).*

BAJADSEN - Du tror på fyrstens plan sagde du?

HELLEBARDISTEN - Ja da.

BAJADSEN - Du er ikke det mindste i tvivl?

HELLEBARDISTEN - Den er vedtaget af senatet.

BAJADSEN - Og det er garanti for at den er god og gennemarbejdet?

HELLEBARDISTEN - Så mange fine folk kan ikke tage fejl.

BAJADSEN - Lad os se på den. *(Hun tager planen)* Planen, hvor der er taget højde for både det ene og det andet. Hvor alt er forudset. Ruller du ud? *(Hun holder planen op, han ruller den ned, helt til han ligger på knæ. Papiret er helt ubeskrevet)* Hvad siger du så? *(Han drejer papiret og ser på bagsiden og derefter på hende, fåret)* Den er så guddommelig at du tilbeder den i dyb tavshed?

HELLEBARDISTEN - Det er hemmeligt blæk.

BAJADSEN - Men du tror på det der står?

HELLEBARDISTEN - *(tier)*

BAJADSEN - At der vil opstå en masse klaner, der vil kæmpe mod os? At det har planen forudset sammenmed en hel masse andet.

HELLEBARDISTEN - Der er ingen klaner.

BAJADSEN - Hvad er der ikke?

HELLEBARDISTEN - Vi gik ikke i krig mod klaner. Vi gik i krig mod en dum kejsler. Ham slog vi ihjel.

BAJADSEN - Og hvad skete der så?

HELLEBARDISTEN - Ja så vandt vi.

BAJADSEN - Ikke helt, vel? Da han var væk så poppede der syv klaner op af sandet, og de begyndte at slås med både os og hinanden. Det blev meget værre end før. *(Hun peger på planen)* Hvad står der om det? Var det forudset?

HELLEBARDISTEN - Du tror ikke blækket er hemmeligt, vel?

BAJADSEN - Hvad for blæk?

HELLEBARDISTEN - *(rejser sig)* Vi må hellere rulle den sammen.

BAJADSEN - Ja. *(De ruller rullen sammen, så han kommer tæt på hende)* Sig så bare jeg er nuttet.

HELLEBARDISTEN - Det har jeg ikke lyst til. - Jeg tror godt jeg kan lide kloge piger.

BAJADSEN - Den er god med dig. *(Hun går ud)*.

HELLEBARDISTEN - Kan man være så klog at man ikke har brug for en mand?

Han går ud. Condottieren kommer ind. Hun tager den lille rulle. Hun åbner en skabslåge en lille smule på klem og propper med besvær rullen ind i skabet. Hun ser sig om efter et gemmested til den store rulle og ender med at klemme den ind bag skabet. Så børster hun støvet af hænderne. Hellebardisten kommer

ind med flere ruller.

CONDOTTIEREN - Ud!

HELLEBARDISTEN - Hvad?

CONDOTTIEREN - Klokken er to.

HELLEBARDISTEN - Ja men ...

CONDOTTIEREN - Kontoret er lukket.

HELLEBARDISTEN - Hvad så med dem her?

CONDOTTIEREN - Jeg vil ikke se dem.

HELLEBARDISTEN - Det er listerne over alt det der gik skævt.

CONDOTTIEREN - Klokken er to, sagde jeg.

HELLEBARDISTEN - Skal fyrsten så have dem?

CONDOTTIEREN - Nej. Han ved at krigen går godt.

HELLEBARDISTEN - Og det skal han blive ved med at tro?

CONDOTTIEREN - Hold kæft.

HELLEBARDISTEN - Javel. Hvad gør jeg så? Skal de i skabet til de andre?

CONDOTTIEREN - Gør hvad du vil. *(Han åbner lågen. Der vælter en masse ruller ud. Han prøver at proppe dem ind igen, men må opgive, de vælter ud igen. Han smider sine egne ruller oven i, men beholder to)* Jeg sagde jo kontoret er lukket.

HELLEBARDISTEN - Hvad så med dem her?

CONDOTTIEREN - Smid dem.

HELLEBARDISTEN - Det kan man da ikke. Det er listerne over de døde.

CONDOTTIEREN - Glem dem.

HELLEBARDISTEN - Skal de ikke have en medalje?

CONDOTTIEREN - De er døde for helvede. Så glemmer vi dem.

HELLEBARDISTEN - Javel.

CONDOTTIEREN - *(peger bag skabet)* Der.

HELLEBARDISTEN - *(prøver forgæves at proppe rullerne om bag skabet)*
Der kan ikke være flere.

CONDOTTIEREN - Det sagde jeg jo. Kontortiden er slut. *(Hun synker sammen i en stol)* Det er noget rod.

HELLEBARDISTEN - At de dør udenfor kontortiden?

CONDOTTIEREN - At de dør for satan. Så mange har vi jo heller ikke.

HELLEBARDISTEN - Nej, folket synes også det er ved at være for meget.

CONDOTTIEREN - Jeg giver faen i folket. *(Hun rejser sig)*.

HELLEBARDISTEN - Går De?

CONDOTTIEREN - Klokken er to. *(Hun går ud)*.

HELLEBARDISTEN - Krige burde have fast kontortid. *(Han lægger døderullerne oven på skabet og går ud. Bajadsen kommer ind med en bog og et krus og sætter sig og læser. Vi er på middelaldercafé igen. Hellebardisten kommer ind med sit krus, halvvejs i civil)* Det var godt.

BAJADSEN - Hvad var godt?

HELLEBARDISTEN - At du er her.

BAJADSEN - Nuttegrisen.

HELLEBARDISTEN - Det har jeg aldrig sagt.

BAJADSEN - Du tænker det. Og det har du hele tiden gjort.

HELLEBARDISTEN - Denne gang har jeg altså tænkt med pandelapperne.

BAJADSEN - Ser man det.

HELLEBARDISTEN - Jeg fortryder at jeg slog dig.

BAJADSEN - Det er jo det du er ansat til.

HELLEBARDISTEN - Det er det jeg har tænkt over.

BAJADSEN - Hvad er du så nået frem til?

HELLEBARDISTEN - Jo altså - jeg slog dig fordi du lavede rav i gaden og fordi du er en stædig rad. Du blev ved med at råbe det brænder.

BAJADSEN - Og du kunne ingen ild se?

HELLEBARDISTEN - Nej.

BAJADSEN - Det var billedsprog.

HELLEBARDISTEN - Det var jeg længe om at forstå.

BAJADSEN - Men det er sevet ind?

HELLEBARDISTEN - Det var din måde at sige det på.

BAJADSEN - Sige hvad?

HELLEBARDISTEN - At du er bange.

BAJADSEN - For hvad dog?

HELLEBARDISTEN - Det vidste jeg ikke rigtig. Men det der gjorde indtryk på mig, det var at selv om du var bange så ville du gøre noget ved det.

BAJADSEN - Og så?

HELLEBARDISTEN - Det kunne jeg godt lide.

BAJADSEN - Kunne du det?

HELLEBARDISTEN - Det kan jeg stadig. Skål.

BAJADSEN - Skål. *(De drikker).*

HELLEBARDISTEN - Så tænkte jeg lidt mere. Du er bange for flere ting. *(Han løfter sin hånd og peger på pegefingeren, som om han tæller)* Først er du bange for krigen. *(Han peger på langfingeren)* Så er du bange for fyrsten. Ikke for ham selv, men for alt det han gør. Du vil af med ham.

BAJADSEN - Det er jeg ikke ene om.

HELLEBARDISTEN - Nu kommer det vigtigste. *(Han peger på ringfingeren)* Du vil have os til at tænke anderledes.

BAJADSEN - Ja tak.

HELLEBARDISTEN - Det forstår jeg udmærket. Jeg så ind i skabet.

BAJADSEN - I skabet?

HELLEBARDISTEN - Connie har et skab. Det er proppet med blødende rapporter.

BAJADSEN - Det kunne jeg forestille mig.

HELLEBARDISTEN - De siger noget om den vej fyrsten har valgt at gå. Den er blind. Det er derfor det er nødvendigt at tænke anderledes. Du har ret. Men så er der den sidste ting. *(Han peger på lillefingeren)* Den har jeg ikke helt forstået.

BAJADSEN - Så den skal jeg fortælle om?

HELLEBARDISTEN - Jatak.

BAJADSEN - Det er ikke fordi du stadig håber på et hjemmekursus?

HELLEBARDISTEN - Jeg synes du skal tage mig alvorligt.

BAJADSEN - Undskyld. Skål.

HELLEBARDISTEN - Skål. *(De drikker).*

BAJADSEN - Jeg kan bedst forklare det sådan her. Et nyfødt barn har kun travlt med at lære, lære, lære. Når det fylder tre får det øje på sig selv og begynder at sige mig, mig, mig. Det er den første trodsalder. Så flader trodsen ud og ungen suger til sig igen. Indtil puberteten. Så er det mig igen og kun mig. Trodsalder nummer to. De der store pubertetsegoer slutter sig sammen og slås med nogle tilsvarende egoer fra den anden side af gaden. Den alder går også over. Når de selv får børn. Som gamle sidder de så og ryster på hovedet over deres ungdoms dårskab. Vi skulle have gjort noget helt andet. Er du med?

HELLEBARDISTEN - Javist.

BAJADSEN - Lad os så sammenligne spædbarnets udvikling med hele menneskehedens udvikling. Da vi skilte os ud fra aberne var vi som nyfødte. Uden sprog, men travlt optaget af at blive klogere. Vi opfandt dit og mit og stenøk-sen. Vi lærte at man skal rage til sig og tvære de andre ud. Det er der vi er i dag. Siden vi kom ned fra træerne er vores egoer ikke kommet videre. Vi er kun nået til puberteten og derfor er verden fuld af hvide og sorte egoer der ikke kan finde ud af at leve sammen.

HELLEBARDISTEN - Det kan jeg godt følge med i, men hvad så?

BAJADSEN - Du og jeg ved at der ikke kun findes sort og hvidt. Der er millioner af gråtoner og milliarder af farver der lever fredeligt side om side. Ingen vil leve i en verden hvor sort og hvidt sætte sig på det hele. Det er det det her handler om. *(Hun peger på den fjerde finger)* Vi skal se at blive voksne.

HELLEBARDISTEN - Du tror på det gode?

BAJADSEN - Nej, jeg er ikke naiv. Jeg tror på pandelapperne. Det er det der skal til.

HELLEBARDISTEN - Dem er der vist for få af.

BAJADSEN - Der er for få der bruger dem.

HELLEBARDISTEN - Hvad gør vi så?

BAJADSEN - De skal lære det.

HELLEBARDISTEN - Kan de det?

BAJADSEN - Det skal de. Det er bare med at komme i gang.

HELLEBARDISTEN - Hvordan?

BAJADSEN - Du kan begynde her. *(Hun giver ham bogen og drikker ud)* Men nu må du have mig undskyldt. Der er opgaver der venter.

HELLEBARDISTEN - Opgaver?

BAJADSEN - Ting der skal laves. - Hej. *(Hun begynder at gå ud, men stopper)* Hvorfor ville du ikke sige jeg er nuttet?

HELLEBARDISTEN - Jeg vil ikke ligne fyrsten.

BAJADSEN - Du gør fremskridt.

Hun går ud. Han blader lidt i bogen. Fyrsten kommer ind. Hellebardisten gemmer hurtigt bogen i vamsen.

FYRSTEN - Hvad fanden er det for et rod?

HELLEBARDISTEN - Hun har lukket kontoret, Sir. *(Fyrsten samler en rulle op og læser. Han kaster den fra sig med væmmelse og tager en anden som han også kaster fra sig)* Det kan man godt forstå, ikke sandt?

FYRSTEN - Få det væk. *(Hellebardisten tager en kost og løfter gulvtæppet)* Ikke der!

HELLEBARDISTEN - Det plejer vi.

FYRSTEN - For fanden, det er det første sted pressen snuser.

HELLEBARDISTEN - Hvor så?

FYRSTEN - Bare væk.

Hellebardisten går ud, fejende rullerne foran sig. Manden i sort kommer ind.

MANDEN - Mine døtre lider.

FYRSTEN - Af hvad dog?

MANDEN - Af en skuffelse stor som sydende svovl. Klanlandet leverer ikke hvad det skal.

FYRSTEN - Jeg ved det.

MANDEN - Hvad gør du?

FYRSTEN - Alt hvad jeg kan.

MANDEN - Det er ikke nok.

FYRSTEN - Jeg vidste ikke der var så mange klaner.

MANDEN - Du sagde alt var forudset.

FYRSTEN - Det var det sådan set også, men ...

MANDEN - Alt, sagde du.

FYRSTEN - Ja.

MANDEN - Du er et nul, Gokke.

FYRSTEN - Hør nu her ...

MANDEN - Du har at få orden på rodet. Nu. Ørkenens flydende frugter hænger fast i det gloende sand til ingen nytte. De hjemlige hjul går i stå. Bankerne

ryster på hænderne og frygter en ny istid.

FYRSTEN - Jo, men ...

MANDEN - Så er der noget helt andet. Én ting er at du slingrer rundt i klanlandet som en syg kamel og ikke har styr på hverken pisk eller gulerod. Noget andet er hvad der sker af uhyrligheder her lige foran vores egne næser. *(Han tager en lyserød papirrulle frem og giver den til fyrsten)* Hvad er det her? Sig mig det.

FYRSTEN - *(ruller ud og læser)* Der står det er samfundsforskning.

MANDEN - Hvorfra?

FYRSTEN - Det står der ikke.

MANDEN - Har senatet ikke vedtaget at I styrer forskningen?

FYRSTEN - Jo.

MANDEN - Sidder jeg måske ikke selv for bordenden når de artige forskere skal have mønter til at forske for?

FYRSTEN - Jo.

MANDEN - Hvordan kan det der så ske? For fanden mand! Der står hvad krigen handler om.

FYRSTEN - De flydende frugter.

MANDEN - Det skulle være tophemmeligt, Gokke. Senatet skulle sige til vælgerne at de der ørkenaber, dem ville vi forære noget demokrati. Det var grunden til krigen skulle de sige. Et smukt formål. Og folket labbede det i sig. Ja, skreg de, slå den onde kejser ihjel og giv ørkenaberne nogen stemmesedler.
- Men det her -

FYRSTEN - Det er ikke så godt?

MANDEN - Det er subversivt.

FYRSTEN - Hvad er det?

MANDEN - Undergravende.

FYRSTEN - Herregud, en lille rulle.

MANDEN - Rygtet siger der er tusindvis af dem. Og sig så ikke vi har trykkefrihed. Det undergraver mig. Det undergraver staten. Det undergraver dig, Gokke. Kan du ikke se det?

FYRSTEN - Nu du siger det.

MANDEN - Så gør noget ved det. Nu. Det er det jeg har valgt dig til. *(Han går ud).*

Fyrsten ringer med en klokke. Condottieren kommer ind. Fyrsten holder den lyserøde rulle frem.

CONDOTTIEREN - Jeg har også en. *(Hun tager en lyserød rulle frem)* Meningsmilitsen fandt den. Ved du hvor? Den hang på kirkedøren.

FYRSTEN - Hvad har du tænkt dig at gøre ved det?

CONDOTTIEREN - Hvad kan vi gøre? Det stammer ikke fra nogen af vores institutter. Dem har vi styr på.

FYRSTEN - Hvem fanden har så skrevet det?

CONDOTTIEREN - Micki.

FYRSTEN - Micki?

CONDOTTIEREN - Det står der. Der. Der er tusindvis af mænd der hedder Micki. Jeg foreslår vi ignorerer ham. *(Hun åbner skabslågen for at lægge rullerne i skabet).*

FYRSTEN - Det går ikke. Han er subversiv.

CONDOTTIEREN - Hvad er han?

FYRSTEN - Han undergraver staten. Han undergraver mig. Vi kan ikke have det.

CONDOTTIEREN - Hvad med trykkefriheden?

FYRSTEN - Ja, det er noget lort. Foreløbig må du finde ud af hvem han er.

Condottieren ringer med klokken. Hellebardisten kommer ind. Hun giver ham en af rullerne.

CONDOTTIEREN - Find ud af hvor det her kommer fra.

HELLEBARDISTEN - Javel. *(Han går ud).*

FYRSTEN - Og så ikke flere overraskelser i dag, om jeg må bede. *(Listen over de døde, der har ligget oven på skabet, ruller pludselig ned og rammer ham i hovedet. Han siger galgenhumoristisk)* Der er sgu da også hele tiden nogen der forfølger mig.

CONDOTTIEREN - Det er bare de døde, Mester.

FYRSTEN - De døde? *(Han har pludselig rædsel i øjnene. Condottieren tager ham ved armen og gelejder ham ud. Bajadsen kommer ind med sit krus og sætter sig med papir og pennefjer, klar til en ny cafescene. Hun skriver. Hellebardisten kommer ind med sit krus og sætter sig.*

BAJADSEN - Fik du læst bogen?

HELLEBARDISTEN - Ikke helt. Hvad skriver du? *(Hun skubber et ark hen til ham. Han tøver. Så skubber han det forlegent tilbage)* Kan du ikke læse højt?

BAJADSEN - Læse højt?

HELLEBARDISTEN - Ja.

BAJADSEN - Det går da hurtigere hvis du selv ... (*Han ser bort*) Hvad er det du fortæller mig?

HELLEBARDISTEN - Jeg kan ikke gøre for det. Jeg kender kun runerne. Vi nåede aldrig til det der. (*Hun ser på ham. Han ser bort*) Jeg ved godt hvad du tænker. Dumrian.

BAJADSEN - Undskyld.

HELLEBARDISTEN - Der er ikke noget at undskylde. Jeg ved godt jeg ikke er til bogstaver.

BAJADSEN - (*lægger sin hånd på hans*) Det er mig der er dum. Jeg gjorde det ikke for at såre dig.

HELLEBARDISTEN - Det ved jeg godt.

BAJADSEN - Jeg deler ikke folk på den måde. Det er tåbeligt.

HELLEBARDISTEN - Det ved jeg også godt. Men det er jo sådan det er.

BAJADSEN - Det skal vi også lave om på.

HELLEBARDISTEN - (*peger på hendes papirer*) Handler det om det?

BAJADSEN - Sammen med en masse andet. Fra krybdyr til menneske. Det er overskriften. Fra vold til fornuft.

HELLEBARDISTEN - Det lyder som noget af en opgave.

BAJADSEN - Ja, den ser ret umulig ud. Til gengæld er den nødvendig. Og der er heldigvis noget at bygge på. Krybdyrene handler pr instinkt.

HELLEBARDISTEN - Fordi de ingen pandelapper har?

BAJADSEN - Netop. Derfor kan de ikke lære af deres erfaringer. Det kan vi. Verden over har vi samlet erfaringer i tusindvis af år. Hver enkelt klan har lært sig lov og orden og pligt til at tale sammen i stedet for at slås. Den erfaring er ens for alle klaner. Så kommer vi til det jeg mener med puberteten. I dag er alle

klaner mig-klaner. De skal tage skridtet fra mig-klan til vi-verden.

HELLEBARDISTEN - Du tror ikke bukserne revner? Jeg mener - se på fyrsten. Der er ikke meget vi over ham, vel?

BAJADSEN - Han er godt nok tykskallet.

HELLEBARDISTEN - Tror du du får ham til at læse det der?

BAJADSEN - Nej. Jeg er ikke naiv. Det er folket der skal læse det. Det eneste der kan styre fyrsten, det er stemmesedlen. Han tænker som folkevinden blæser.

HELLEBARDISTEN - Man kunne jo også slå ham ihjel?

BAJADSEN - Det er umuligt.

HELLEBARDISTEN - Jeg tror godt man kunne narre livgarden.

BAJADSEN - Sådan tænker demokrater ikke. Det er folket der skal beslutte sig. De fleste ved godt hvad der skal til. Vores tusindårige erfaringer siger at der skal tænkes i vi. Det er den tænkning vi skal bygge på.

HELLEBARDISTEN - Og så skal der handles.

BAJADSEN - Det er klart, det er det der er målet.

HELLEBARDISTEN - Må jeg foreslå noget? Du skal lave en lidt mindre udgave af det der. Med runer. Til folk som mig.

BAJADSEN - Naturligvis.

HELLEBARDISTEN - Og så skal vi have gang i trykkeriet. Apropos runer. Jeg har noget andet jeg heller ikke kan læse. *(Han tager en lyserød rulle frem og rækker den til hende)* Kan du ikke fortælle mig hvad der står?

BAJADSEN - Hvor har du det fra?

HELLEBARDISTEN - Fra condottieren.

BAJADSEN - Fra kvikke Connie? Der ligger i med fyrsten? Det må være en fejl.

HELLEBARDISTEN - Hun sagde jeg skulle finde ud af hvem der havde skrevet det.

BAJADSEN - Sagde hun hvorfor?

HELLEBARDISTEN - Næh. Men de så vrede ud. Hvad står der?

BAJADSEN - Der står hvad krigen handler om.

HELLEBARDISTEN - Det ved alle da. Vi skulle slå den onde kejser ihjel.

BAJADSEN - Der står hvad den virkelig handler om.

HELLEBARDISTEN - Vi skulle også give dem demokrati.

BAJADSEN - Det sagde de ja. Men vi skulle først og fremmest stjæle alt det gode de har liggende i klanlandet. Det som klanfolket skulle leve af de næste mange år.

HELLEBARDISTEN - Og det gjorde vi?

BAJADSEN - Det gør vi stadig. Hver dag. Vi henter det op af sandet. Der ligger det gemt.

HELLEBARDISTEN - Det er der aldrig nogen der har fortalt mig.

BAJADSEN - Det er dybt hemmeligt.

HELLEBARDISTEN - Aha. - Ham der har skrevet det der, hvor ved han det så fra?

BAJADSEN - Der findes ingen palisader uden huller. - Nu skal du altså ud og finde den der skrev det?

HELLEBARDISTEN - Det tror jeg nu ikke jeg skal. Hvis det der er rigtigt - og

hvorfor skulle det ikke være det, jeg kender jo fyrsten -

BAJADSEN - Hvad så?

HELLEBARDISTEN - Det kan jeg simpelt hen ikke være med til. Jeg må bare lade som om jeg leder. Ville det ikke være det klogeste?

BAJADSEN - Måske.

HELLEBARDISTEN - Det skal i hvert fald ikke være mig der finder ham.

BAJADSEN - Er du sikker på det?

HELLEBARDISTEN - Helt sikker.

BAJADSEN - Ham du skal lede efter - det er ikke nogen ham.

HELLEBARDISTEN - *(noget går langsomt op for ham)* Er det dig? *(Hun nikker)* Det er klart. *(Han peger på ringfingeren og den lyserøde rulle)* Det her og den der - det hører sammen.

BAJADSEN - Skål.

HELLEBARDISTEN - Skål. *(De drikker)* Folket, det er ret mange. Hvis de skal have en hver så får du brug for hjælp.

BAJADSEN - Det må tage den tid det tager.

HELLEBARDISTEN - Det var et tilbud.

BAJADSEN - Et tilbud?

HELLEBARDISTEN - Ja. *(Han tager hendes hånd og kysser hende let på fingerspidserne. En klokke slår et enkelt slag)* Er du her i morgen?

BAJADSEN - Ja.

HELLEBARDISTEN - Klokken er et. Pligten kalder. Jeg skal ud og lede efter ham. *(Han slipper hendes hånd, tager den lyserøde rulle og begynder at gå ud. Så stopper han)*. For resten - jeg har solgt mine aktier. *(Han går ud. Hun sidder*

lidt og ser på sine fingerspidser. Så kysser hun dem, samler sine papirer og går ud. Manden i sort kommer ind med en cirkuspisk, som han slår piskesmæld med. Fyrsten kommer ind).

FYRSTEN - Jeg kunne høre det var dig.

MANDEN - Tid er penge. Penge er livet. Livet er kort. Kort skulle krigen være. Hvorfor er den ikke det?

FYRSTEN - Ja hvorfor -

MANDEN - Det er mig, der spørger. *(Han smælder med piskan).*

FYRSTEN - Det er ikke min skyld. Vi gjorde som du sagde. Vi slog kejseren ihjel. Vi gav folket stemmesedler og sagde det var demokrati. Bøllerne skød vi og så skulle den skid være slået, sagde du. Gud var oven i købet med os.

MANDEN - Den skid er ikke slået.

FYRSTEN - Det ved jeg.

MANDEN - Så slå en til.

FYRSTEN - Det gør jeg jo hele tiden. Jeg synes ikke du har grund til at beklage dig. Hvad tjener du ikke på krudt og kugler? Og én ting til, de pisser faneme ikke på vores huse en gang til.

MANDEN - Okay. Men ser du ikke konsekvensen?

FYRSTEN - Herregud, det trækker lidt ud og hvad så?

MANDEN - Senatet kan skifte farve.

FYRSTEN - Hvorfor skulle det det?

MANDEN - De er bange for vælgerne.

FYRSTEN - Det er ikke noget at være bange for. Det er kun fire ud af ti der stemmer.

MANDEN - De fire er begyndt at tænke.

FYRSTEN - Lyserødt?

MANDEN - Nej, men det snerper, og det kan brede sig.

FYRSTEN - Du har da ikke tænkt dig at slippe dem ind i mediemaskinen, hvad?

MANDEN - Selvfølgelig ikke. Den kører trygt på stesolid og bedøvende småpludren.

FYRSTEN - Hvad er du så bange for?

MANDEN - Bange? (*Han smælder med pisken*) Jeg er ikke bange, men tag for helvede og vind den krig, Gokke. Inden der skal stemmes igen.

Bajadsen kommer ind.

FYRSTEN - Hvad vil du?

BAJADSEN - Jeg blev ikke færdig med mit foredrag.

FYRSTEN - Jeg har gæster.

BAJADSEN - Han vil også have gavn af at høre det.

FYRSTEN - Ud! (*Bajadsen bliver stående*).

MANDEN - Et foredrag siger du?

FYRSTEN - Om strategi, gud bedre det. Ud!!

MANDEN - Et øjeblik. Det lyder interessant.

FYRSTEN - Hun siger vi skal - ... hvad fanden var det egentlig du sagde?

BAJADSEN - Vi skal holde op med at udrydde hinanden.

MANDEN - God ide. Svær at gennemføre.

BAJADSEN - Nogen må begynde.

MANDEN - Held og lykke.

BAJADSEN - Ellers stopper myrderierne aldrig.

MANDEN - Har du recepten til at forhindre det?

BAJADSEN - Rødt lys for mig, mig, mig. Grønt lys for vi.

MANDEN - Det må jeg sige.

BAJADSEN - Ellers overlever vores art ikke. Der bliver kun krybdyrene tilbage.

MANDEN - Det er klart. Hvordan bærer vi os ad i praksis?

BAJADSEN - Verden skal blive voksen.

FYRSTEN - *(med himmelvendte øjne)* Vi skal ud af puberteten, herren hjælpe mig.

BAJADSEN - Netop. Vi skal se det i øjnene - vi mennesker er ens. Vi har de samme ønsker. Fred og fordragelighed. Nok til alle. Så simpelt er det.

FYRSTEN - Halleluja.

BAJADSEN - Vi skal bare over den sidste tærskel.

MANDEN - Som består af hvad?

BAJADSEN - Alle dem der sætter hælene i.

MANDEN - Tror du virkelig vi kan skræve over dem?

BAJADSEN - Naturligvis. Vi finder os ikke i dem. Når alt kommer til alt er de faktisk kun et mindretal.

MANDEN - Du har vist fat i noget der. Hvad skal vi gøre ved dem?

BAJADSEN - Ved jer? I skal blive klar over at I handler dumt og kortsigtet.

MANDEN - Vi?

Fyrsten giver tegn ud i kulissen.

BAJADSEN - Ja, du og dine. I skal begynde at tage medansvar for helheden. Det gælder vores fælles fremtid.

MANDEN - Du har helt ret.

BAJADSEN - Spar mig for din ironi. Jeg ved godt I ikke opgiver jeres krybdyr-hjerner frivilligt. Jeg ved også godt hvad dine mål er. Og jeg ved at du vil slå for dem med alle midler.

MANDEN - Men?

Hellebardisten kommer ind.

BAJADSEN - Din tid er omme.

MANDEN - En herlig fremtid venter?

BAJADSEN - Ja.

Fyrsten giver tegn til hellebardisten, der fører bajadsen ud.

MANDEN - Det var en stor fejl at du lukkede dårekisterne, Gokke. Idioterne går frit omkring.

FYRSTEN - Vi skulle spare. Krigen koster.

MANDEN - Hvad gør du ved hende?

FYRSTEN - Ingenting.. Hun er uskadelig.

MANDEN - Det er jeg ikke sikker på.

FYRSTEN - Der er også det med ytringsfriheden.

MANDEN - Mener du det?

FYRSTEN - Det er jeg nødt til. Hvis jeg skal spille demokrat, ikke? Træk på skuldrene. Det kan jeg anbefale.

MANDEN - Virker det?

FYRSTEN - Og lad vær' og lyt.

MANDEN - Okay, men glem nu ikke krigen. Hvor er din krigsminister? Hvorfor er der ikke fuld knald på hende?

FYRSTEN - *(ser ud i kulissen)* Hun sidder og spiller Chopin.

MANDEN - Hold da kæft. Gå ind og få gang i hende.

Fyrsten begynder at gå. Manden slår smæld med pisken, fyrsten gør et hop og løber ud. Manden går ud. Bajadsen kommer ind og sætter sig med krus, papir og pennefjer, klar til endnu en cafescene. Hellebardisten kommer ind. Hendes ansigt lyser op.

HELLEBARDISTEN - Jeg fik afsat dem alle sammen. Nogle af dem fik jeg endda penge for.

BAJADSEN - Gjorde du det?

HELLEBARDISTEN - Folk forstår hvor vigtigt det er. De slutter op, siger de.

BAJADSEN - Gør de det?

HELLEBARDISTEN - Der er selvfølgelig en enkelt idiot hist og her der ryster på hovedet. Men der er altså rigtig mange der støtter dig. *(Han tager en pengekat frem)* Nu kan du betale trykkeren for et nyt oplag. *(Hun rejser sig og lægger armene om ham. Han er lidt forlegen ved det)* Folk spørger hvornår de får det næste fra dig. De siger du er det kloge hoved de har ventet på i årevis. Det giver jeg dem ret i.

BAJADSEN - Gør du det?

HELLEBARDISTEN - Nu skal jeg helst ikke lyve. Det med årevis ... *(Han stopper forlegent og giver hende pengekatten)* - Værsgo.

BAJADSEN - Tak. *(Hun giver ham et knus og bliver stående med armene om ham)*.

HELLEBARDISTEN - Jeg så pludselig hvordan det hang sammen. Og så fik jeg lyst til at hjælpe. Det er jeg lykkelig for.

BAJADSEN - Er du?

HELLEBARDISTEN - Meget. Jeg har det pludselig ikke så godt med fyrsten. Han giver mig kvalme.

BAJADSEN - Det er et godt tegn.

HELLEBARDISTEN - Det du giver mig -

BAJADSEN - Ja?

HELLEBARDISTEN - Det er noget helt andet.

BAJADSEN - *(løfter pengekatten)* Det her - det er også aktierne, ikke? *(Han smiler forlegent)* Tak. *(Hun trækker hans hoved ned til sig. De kysser)*.

HELLEBARDISTEN - Jeg forstyrrede dig, gjorde jeg ikke? *(Hun ryster på hovedet)* Du var da i fuld gang da jeg kom.

BAJADSEN - Det kan vente. Vil du gøre noget for mig?

HELLEBARDISTEN - Jeg vil gøre alt for dig.

BAJADSEN - Vil du så ikke være sød og sige jeg er nuttet?

HELLEBARDISTEN - Nuttet? Det vil jeg absolut ikke.

BAJADSEN - Hvorfor ikke?

HELLEBARDISTEN - Tror du jeg vil ligne fyrsten.

BAJADSEN - Blæs på fyrsten og sig det alligevel.

HELLEBARDISTEN - Hvorfor?

BAJADSEN - Fordi kvinder somme tider har nogle sære svagheder.

HELLEBARDISTEN - Som mænd ikke forstår?

BAJADSEN - Nemlig.

HELLEBARDISTEN - Forstår de dem selv?

BAJADSEN - Ikke altid. Men de kan godt længes efter at leve dem ud.

HELLEBARDISTEN - Aha.

BAJADSEN - Sammen med nogen.

HELLEBARDISTEN - Nogen?

BAJADSEN - Bare en.

HELLEBARDISTEN - Okay. Så er du nuttet. *(Hun kysser ham)* Og jeg vil gerne være med til at leve ud.

Hun tager papir og pen og tager ham i hånden. De løber ud. Slut på 1. akt.

2. AKT

Sceneriet er som i 1. akt. Fyrsten sidder i sin tronstol. Condottieren kommer ind.

CONDOTTIEREN - Den er gal igen.

FYRSTEN - Nyt fra fronten? Nej tak!!

CONDOTTIEREN - Det er meget værre. Se her. Det er Micki igen. *(Hun haler en håndfuld lyserøde ruller frem)* Mine snusmilitser finder dem flere og flere steder. De siger folket læser dem.

FYRSTEN - Det kan ikke passe. Mit folk læser kun tegneserier.

CONDOTTIEREN - Du sagde jeg skulle finde ham.

FYRSTEN - Og hvad så? De fem, der kan læse hans intellektuelle pis, dem kan vi roligt skide på.

CONDOTTIEREN - Er det klogt? Han er sub-et-eller-andet.

FYRSTEN - Hvad er han?

CONDOTTIEREN - Det ved jeg ikke, men det sagde du.

FYRSTEN - Forklar mig lige hvad farligt der er ved de papirer.

CONDOTTIEREN - Der står tanker på dem.

FYRSTEN - Tanker har ingen betydning. Jeg har selv tænkt tanker. Dengang jeg var ung og troede man kunne lave verden om med tanker. Det kan man ikke. Man kan ikke tænke sig til magten. Man må tage magten der hvor den er.

CONDOTTIEREN - Og lade tanker være tanker?

FYRSTEN - Ja.

CONDOTTIEREN - Senatet tænker.

FYRSTEN - Ha!

CONDOTTIEREN - Somme tider, i hvert fald. Hvad nu hvis de skifter farve?

FYRSTEN - Sludder. Senatet læser ikke det der.

CONDOTTIEREN - Nogle af dem gør.

FYRSTEN - Og hvad så?

CONDOTTIEREN - Han er farlig. Han tænker anderledes om alting.

FYRSTEN - Som jeg sagde: Tanker tæller ikke.

CONDOTTIEREN - Han har også en plan.

FYRSTEN - Har han det?

CONDOTTIEREN - Har du ikke læst det?

FYRSTEN - Jeg spilder ikke tiden på nonsens. - Hvad går den plan ud på?

CONDOTTIEREN - Oplysning. Folket skal følge med i alt hvad der foregår.

FYRSTEN - Det sørger mediemaskinen jo for at de ikke gør.

CONDOTTIEREN - Han siger mediemaskinen fordummer. Folket skal høre sandheden. De skal ikke have valium og tidsspilde.

FYRSTEN - Siger han det?

CONDOTTIEREN - Han siger også at vi skal have nye samfundsværdier.
Fremstrakte hænder.

FYRSTEN - Hold da kæft.

CONDOTTIEREN - Og samtale.

FYRSTEN - Vi har sgu da snak nok.

CONDOTTIEREN - Det mener han altså ikke.

FYRSTEN - Gad vidst hvem han er, ham Micki.

CONDOTTIEREN - Aner det ikke. Snushanerne har været ude dag og nat. Ingen resultater. Ingen resultater. Hvad med din egen snushane? Hvad fandt han ud af?

FYRSTEN - Nu du siger det. Det har han ikke fortalt. *(Han ringer med klokken)* Det ligner ham ikke. *(Hellebardisten kommer ind)* Hvad har du at sige om det der? Har du snust?

HELLEBARDISTEN - Oppe og nede, Sir. Jeg har fundet et par stykker mage til.

FYRSTEN - Hvor kommer de fra?

HELLEBARDISTEN - Det ved jeg ikke, Sir.

CONDOTTIEREN - Oppe og nede, siger du. Hvor ellers?

HELLEBARDISTEN - Ude og inde.

CONDOTTIEREN - Men ingen spor af nogen forfatter?

HELLEBARDISTEN - Desværre nej.

FYRSTEN - Du må gøre dig mere umage.

HELLEBARDISTEN - Javel, Sir.

CONDOTTIEREN - Det er en mand der hedder Micki.

HELLEBARDISTEN - En mand?

FYRSTEN - Hvad ellers? Kvinder tænker ikke den slags. Find ham.

HELLEBARDISTEN - Javel. *(Han slår hælene sammen og vender sig for at gå ud)*.

FYRSTEN - Løb!

Hellebardisten skynder sig ud.

CONDOTTIEREN - Jeg tror han ved mere end han siger.

FYRSTEN - Det er han for dum til.

CONDOTTIEREN - Dumhed er ingen forhindring, Mester. Den kan dække over snuhed.

FYRSTEN - Det ved du alt om kan jeg høre.

CONDOTTIEREN - Efter tyve år i politik, ja. Jeg synes vi skal se lidt nærmere på ham. Det kunne være sjovt - til en afveksling.

FYRSTEN - Ja der er ikke for meget at grine ad.

CONDOTTIEREN - Jeg sætter noget i gang, Mester. *(Hun går ud)*.

FYRSTEN - *(tager plads i tronstolen)* Gid man kunne drikke sig fuld igen som i gamle dage.

MANDEN - *(kommer ind og knalder med piskan)* Ingen kindkys? *(Fyrsten rejser sig, klistrer et smil på og slår ud med armene og går frem mod manden, men manden holder ham på afstand)* Dit ansigt er fuldt af bekymrede folder. Hvad er du ramt af? Trykkende tungsind? Truende tvivl? *(Fyrsten svarer ikke)* Du er et skvat, Gokke.

FYRSTEN - Så kender du mig ikke.

MANDEN - Mine døtre hvæser utålmodigt ad dig. Mine sønner siger at det nærmer sig en fejl af de groteske at jeg har investeret i dig.

FYRSTEN - Det er jeg ked af, bøvl med famil...

MANDEN - Gokke! Min tålmodighed er trukket tynd. Sorte tanker er jeg ikke ene om. Hele branchen rynker panden. Vi holder vejret og venter på de gyldne resultater.

FYRSTEN - Jeg lover dig, de kommer.

MANDEN - Hvornår?

FYRSTEN - Ja altså -

MANDEN - Tro ikke du kan trække tiden, Gokke. Sandet risler i dit timeglas og pludselig - (*Han knalder med pishen*).

FYRSTEN - Jeg gør hvad jeg kan.

MANDEN - Det er det der er problemet, Gokke. Det du kan slår ikke til.

FYRSTEN - Jeg troede jo at de kunne lide os.

MANDEN - Hold da kæft. Det handler det jo ikke om, overhovedet. Det ved du godt.

FYRSTEN - Jeg må bare have lidt tid.

MANDEN - Det får du ikke. De hvisker grimt rundt omkring i krogene.

FYRSTEN - Det lytter du vel ikke til?

MANDEN - Det giver ekko i senatet.

FYRSTEN - Bekymrer det dig?

MANDEN - Forstår du ikke hvad det muligvis betyder? - For fanden, Gokke, de er ikke alle sammen på min lønningsliste.

FYRSTEN - Giv mig et halvt år.

MANDEN - Du får en måned, men så er timeglasset også løbet ud.

FYRSTEN - Hør nu her ...

MANDEN - En måned, Gokke.

Han knalder med pishen og går ud. Fyrsten sparker til tronstolen og går ud. Bajadsen kommer ind med papir og pennefjer og sætter sig ved cafebordet. Ny cafescene. Hellebardisten kommer straks efter. Han ser sig om til alle sider

inden han sætter sig.

BAJADSEN - Hvad er der?

HELLEBARDISTEN - Jeg tror jeg bliver skygget.

BAJADSEN - Hold op, mand. Vi lever i et land hvor der ikke er nogen der skygger nogen. Bortset fra koner med utro mænd.

HELLEBARDISTEN - Jeg har det på fornemmelsen.

BAJADSEN - Hvorfor skulle nogen skygge dig? Har du været utro?

HELLEBARDISTEN - Nej da, ikke allerede.

BAJADSEN - Så ser du syner. Den slags sker ikke i et demokrati.

HELLEBARDISTEN - Det er jeg nu ikke sikker på.

BAJADSEN - Hvad er det med dig? Du har aldrig været i nærheden af noget der kunne lugte bare lidt af straffeloven, vel?

HELLEBARDISTEN - Næh.

BAJADSEN - Og du har god samvittighed?

HELLEBARDISTEN - Den fejler ingenting.

BAJADSEN - Der ser du. Der er ikke noget at bekymre sig over. Skål.

HELLEBARDISTEN - Skål. *(De drikker)* Det er der nu alligevel.

BAJADSEN - Begynder du nu igen?

HELLEBARDISTEN - De siger jeg skal finde dig.

BAJADSEN - Jeg sidder her.

HELLEBARDISTEN - De kan ikke lide det du skriver.

BAJADSEN - Jeg skriver ikke for at behage nogen.

HELLEBARDISTEN - Tror du ikke det kan blive farligt?

BAJADSEN - Hør nu her. Det er min ret at skrive. Vi har ytringsfrihed.

HELLEBARDISTEN - Det kan blive farligt alligevel.

BAJADSEN - Vel kan det ej. Jeg gør min borgerpligt. For det første fortæller jeg hvordan en bedre verden kunne se ud. Er det forkert?

HELLEBARDISTEN - Nej da.

BAJADSEN - Det er heller ikke farligt, vel?

HELLEBARDISTEN - Nej.

BAJADSEN - For det andet fortæller jeg hvad jeg ved om krigen. Det er vel heller ikke forkert?

HELLEBARDISTEN - Det er det der kan være farligt. De er ret sure over det.

BAJADSEN - Naturligvis. Sandheden er ubehagelig.

HELLEBARDISTEN - De er bange for den.

BAJADSEN - Med god grund.

HELLEBARDISTEN - Bange mænd kan gøre noget voldsomt.

BAJADSEN - Sig mig, har du fået kolde fødder?

HELLEBARDISTEN - Selvfølgelig har jeg ikke det. Jeg siger det bare. Jeg kender dem jo.

BAJADSEN - Er du bange for dem?

HELLEBARDISTEN - Nej. - Vi behøver ikke tale mere om det. Fortæl mig hellere hvad du mere har skrevet. Du har en drøm.

BAJADSEN - Jeg drømmer ikke. Drømme er for dem der har givet op.

HELLEBARDISTEN - Det er ellers et smukt ord, drømme. Men du foretrækker pandelapperne?

BAJADSEN - Fred med drømmerne. Det er fornuften der skal frelse verden. Det er det det næste handler om. Det er breve.

HELLEBARDISTEN - Breve?

BAJADSEN - Jeg har sendt dem.

HELLEBARDISTEN - Til hvem?

BAJADSEN - Folk jeg kender ude i verden. Folk der tænker som du og jeg. De kan så skrive brevet af og sende det videre til nogen de kender. Eller de kan sende nogen af samme slags. Tanken er at vi skal ud til alle dem der lider under krybdyrhjernerne. Stenøksernes tid må være forbi. Skammens tid. Vi skal skabe en ny tid.

HELLEBARDISTEN - Hvor det handler om fremstrakte hænder og samtale.

BAJADSEN - Der er ingen vej udenom. Vores kæde af breve skal nå ud over hele verden som et net der samler alle dem der længes efter en ny måde at leve sammen på. Et net hvor vi mødes på tværs af alle grænser. Alle de idiotiske grænser som vores blodige historie og alle vores religioner og andre tåbelige fordomme har skabt.

HELLEBARDISTEN - Og du tror nettet vil vokse sig stort?

BAJADSEN - Det vil ikke engang tage lang tid. Hver gang jeg sender ét brev går der to videre. De bliver til 4, 8, 16, 32, 64 - inden vi ser os om har vi nået titusindvis af mennesker og så er der ikke langt til de undertrykte millioner.

HELLEBARDISTEN - Hvad med dem i klanlandet?

BAJADSEN - Dem har jeg også sendt til. Naturligvis.

HELLEBARDISTEN - Vi er i krig med dem?

BAJADSEN - Det er jeg ikke. Der er folk der der tænker nøjagtig som du og jeg. Folk der er klar til at bygge videre på nettet. Tvivler du?

HELLEBARDISTEN - Næh.

BAJADSEN - Du ser sådan ud.

HELLEBARDISTEN - Jeg tvivler ikke. Der er bare det ved det - det der net - der skal vel også en eller anden slags handling til?

BAJADSEN - Hvad mener du med handling?

HELLEBARDISTEN - Ja altså - det der net, det har ingen våben. Ikke engang en enkelt hellebard.

BAJADSEN - Der bliver ikke brug for hellebarder. Når nettet har bredt sig over hele verden så vil krybdyrhjerne være fanget i det. Folket stemmer dem ud. Og så vælger vi nye ledere og forlanger at de skal tale sammen hen over de gamle afgrunde.

HELLEBARDISTEN - Og så?

BAJADSEN - Så fylder vi afgrundene op og møder hinanden

HELLEBARDISTEN - Med fremstrakte hænder?

BAJADSEN - Og håb i øjnene.

HELLEBARDISTEN - Det lyder enkelt.

BAJADSEN - Det er enkelt. Men det kommer ikke af sig selv, det er klart. - Skål.

HELLEBARDISTEN - Skål. *(De drikker)* For at vende tilbage til det vi kom fra. Jeg fik altså besked på at finde den mand der hedder Micki.

BAJADSEN - Det er ikke noget problem.

HELLEBARDISTEN - Det kan du sagtens sige.

BAJADSEN - Herregud. Du fortæller Condo-Connie at det er mig.

HELLEBARDISTEN - Du er ikke rigtig klog. De er tossede over det du skriver.

BAJADSEN - Det kan jeg ikke tage mig af.

HELLEBARDISTEN - Du aner ikke hvad de kan finde på.

BAJADSEN - Jeg kender mine rettigheder.

HELLEBARDISTEN - Dem blæser fyrsten på.

BAJADSEN - Det kan han ikke. Det forbyder Arilds lov - frihed til at tale og trykke. Jeg har ikke noget at skjule.

HELLEBARDISTEN - Det er derfor dit navn står på det hele?

BAJADSEN - Ja..

HELLEBARDISTEN - Og det fortsætter du med?

BAJADSEN - Naturligvis.

HELLEBARDISTEN - Det er virkelig dit alvor?

BAJADSEN - Hvad ellers?

HELLEBARDISTEN - Okay. *(Han rejser sig)* Vi ses i aften. God arbejdslyst. *(Han kysser hende).*

BAJADSEN - Nuttegris. *(Han giver hende et kys til og går. Hun begynder at skrive. Manden kommer ind).*

MANDEN - Nå du går på ølstue?

BAJADSEN - Er det så underligt? En fattigrøv må søge de ydmyge steder. Det

er da mere underligt at du kommer her.

MANDEN - Jeg kunne jo have en grund.

BAJADSEN - Så er du for tidligt ude. De lette damer kommer først i aften.

MANDEN - Du har vist nogle fordomme.

BAJADSEN - Hvad skulle grunden ellers være?

MANDEN - Tørst for eksempel.

BAJADSEN - En som dig drikker årgangsvin. Det har de ikke her.

MANDEN - Har du spurgt den tjenende ånd?

BAJADSEN - Nej.

MANDEN - Det skulle du have gjort.

BAJADSEN - Det har jeg ikke råd til.

MANDEN - Altid et ærligt svar. Det sætter jeg pris på.

BAJADSEN - Så giv mig et.

MANDEN - Du vil vide hvorfor jeg er her?

BAJADSEN - Egentlig ikke, men sig det bare.

MANDEN - Jeg ejer etablisementet.

BAJADSEN - Ser man det. - Ingen mønt er så lille at du ikke bukker dig efter den?

MANDEN - En mønt her og en mønt der - det er sådan man bygger et imperium.

BAJADSEN - Og det sidder jeg så her og støtter.

MANDEN - Det må være bittert. Men du får da noget for pengene. Godt øl,

ikke?

BAJADSEN - Udmærket til prisen.

MANDEN - Det giver en boblende livsglæde.

BAJADSEN - Sig ikke du brygger øl for at give mig livsglæde.

MANDEN - Ikke kun. Mønterne trækker, det er sandt, men det går da fint hånd i hånd med at gøre noget godt for menneskeheden.

BAJADSEN - Du lyder som en af dine reklamer.

MANDEN - Det er jeg glad for. Jeg holder jo hvad de lover. Sagde du ikke lige at øllet er godt?

BAJADSEN - Jo.

MANDEN - Må jeg så ikke konstatere at vi er enige?

BAJADSEN - Nej, dit imperium er mere end øl.

MANDEN - Sådan går det når man lægger mønt på mønt. Det kunne du lære af.

BAJADSEN - Skyder dine kanoner med øl?

MANDEN - Der fik du mig. Kanoner, det er naturligvis noget møg.

BAJADSEN - Det troede jeg ikke du kunne se.

MANDEN - Ok jo. Jeg er hverken blind eller døv. Ting til at slå ihjel med bliver aldrig populære.

BAJADSEN - Men du laver dem alligvel.

MANDEN - Ingen er fuldkommen. Det er verden heller ikke.

BAJADSEN - Den bliver det ikke med kanoner.

MANDEN - Helt enig. - Der blev du overrasket, hvad? Men svaret er ærligt.

BAJADSEN - Det kan diskuteres.

MANDEN - Javist, men den diskussion må du tage med fyrsten.

BAJADSEN - Dine kanoner bliver brugt, men du har ikke blod på hænderne?

MANDEN - Det er ikke mig der beslutter at bruge dem.

BAJADSEN - Det er da dig der har bestilt krigen.

MANDEN - Hvad? Tror du fyrsten tager imod bestillinger?

BAJADSEN - Naturligvis gør han det.

MANDEN - Du er langt ude.

BAJADSEN - Du har betalt for at få ham valgt. Det gør man ikke uden at få noget igen.

MANDEN - Sig mig lige - hvad glæde har jeg af en krig?

BAJADSEN - Der er ingen der har glæde af en krig. Men den holder dit imperium kørende så du har glæde af mønterne.

MANDEN - Det har mine arbejdere også.

BAJADSEN - Det er et perverst argument. Du kunne sætte dem til noget fornuftigt, men du har valgt krigen. Det valg havde dine arbejdere ikke.

MANDEN - Det er dem der har valgt fyrsten.

BAJADSEN - Det ville de ikke have gjort hvis du havde fortalt dem at de skulle i krig. For dit imperiums skyld.

MANDEN - Nå tak.

BAJADSEN - Må jeg drikke færdig inden du smider mig ud?

MANDEN - Du bliver ikke smidt ud. Vi er civiliserede mennesker.

BAJADSEN - Begge to?

MANDEN - Vi taler jo sammen, gør vi ikke?

BAJADSEN - To enetaler.

MANDEN - Sig ikke at jeg ikke lytter.

BAJADSEN - Virker det?

MANDEN - Nej. Vi bliver aldrig enige. Det er og bliver en dum påstand at jeg har bestilt krigen.

BAJADSEN - Det er ikke en påstand. Det er en oprørende kendsgerning.

MANDEN - Vel er det ej. Det er gemen sladder. Men jeg ved hvor du har det fra.

BAJADSEN - Du spiller stødt kan jeg høre.

MANDEN - Jeg er stødt. Det er en gang ondskabsfuld sladder og du bringer den videre udelukkende for at skade mig. Du plaprer ordret efter som en anden papegøje.

BAJADSEN - Ordret?

MANDEN - Ja. *(Han tager en lyserød rulle frem)* Det er her du har det fra, ikke sandt? *(Han ruller op og læser)* De fuppede os til at gå i krig. Hvem har bestilt krigen? Spalte op og spalte ned. Det rene nonsens. Ham der har skrevet det kunne dømmes for bagvaskelse.

BAJADSEN - Ikke hvis det gik retfærdigt til.

MANDEN - Han kunne dømmes for mere end det.

BAJADSEN - Der kan føres sandhedsbevis for hvert eneste ord.

MANDEN - Selvfølgelig kan der ikke det.

BAJADSEN - Det ved du godt der kan. Kom ikke her.

MANDEN - Du er vanvittig.

BAJADSEN - Herregud, det er skrevet af en der har undersøgt sagerne helt til bunds.

MANDEN - Kender du ham?

BAJADSEN - Det er ikke en ham.

MANDEN - Kvinder skriver ikke den slags.

BAJADSEN - Nu er det dig der har fordomme. Et - et.

MANDEN - ?? - Er det dig?

BAJADSEN - *(nikker)* Skål. *(Hun drikker ud og samler sine papirer).*

MANDEN - Dig?

BAJADSEN - Ja.

MANDEN - Dig alene?

BAJADSEN - Det kan du jo spekulere over. *(Hun går ud).*

Han går ud til den anden side. Fyrsten kommer ind. Samtidig kommer condottieren ind med flere små ruller med rapporter.

FYRSTEN - Ikke nu igen.

CONDOTTIEREN - Skal De ikke læse dem, Mester?

FYRSTEN - Senere. *(Condottieren vil lægge dem på bordet)* Ikke der. Der. *(Han peger på skabet. Condottieren lægger dem ind i skabet)* Lås! *(Condottieren låser)* Så var der ikke mere, vel?

CONDOTTIEREN - Jeg skulle sætte noget i gang. Det har jeg gjort. Snusermilitsen har skygget ham. Han forsvandt ned ad en skummel sidegade.

FYRSTEN - Og så?

CONDOTTIEREN - Så tabte de sporet.

FYRSTEN - Hold da kæft. (*Manden kommer ind, men fyrsten ser ham ikke*)

Hvorfor er jeg omgivet af idioter?

MANDEN - Du har selv valgt dem. Hvad er der galt?

FYRSTEN - Vi kan ikke finde forfatteren til det der du ved.

CONDOTTIEREN - Den røde fare.

MANDEN - Så lad mig give en hjælpende hånd. - Den røde farve er i øvrigt ikke rød.

CONDOTTIEREN - Ikke det?

MANDEN - Den er dameagtig pink og der er ikke noget at være ræd for.

FYRSTEN - Ved du hvem det er?

MANDEN - Det er den bajads der springer badut for næsen af dig og alle dine hemmelige snuser næser.

FYRSTEN - Hvor ved du det fra?

MANDEN - Det har lamsebenet selv fortalt mig.

FYRSTEN - Tror du hende?

MANDEN - Ugler i mosen, det har jeg altid haft næse for. Det værste er at damen ikke er dum. Så der skal sættes en stopper for hende.

CONDOTTIEREN - Det er klart, borgerskabet skulle nødig se rødt.

MANDEN - Pink. Værre er det ikke.

FYRSTEN - Hvad nu hvis hun ikke er alene?

MANDEN - Find ud af det. Det må være en smal sag.

Hellebardisten kommer ind og slår hælene sammen.

HELLEBARDISTEN - Sir.

FYRSTEN - Du fandt selvfølgelig ingenting.

HELLEBARDISTEN - Jo, Sir, i den skumle sidegade, der hvor den herre skænker øl ud. Udmærket øl i øvrigt.

FYRSTEN - Og hvem fandt du der? Misdæderen?

HELLEBARDISTEN - Micki, Sir.

FYRSTEN - Og hvem er Micki?

HELLEBARDISTEN - Bajadsen, Sir. Hende der råbte at det brænder.

FYRSTEN - Er du sikker?

HELLEBARDISTEN - Det er hende der har skrevet alt det De ikke bryder Dem om, Sir.

FYRSTEN - Også det om krigen? Tilstod hun det?

HELLEBARDISTEN - Man kan ikke sige hun tilstod, Sir. Det er jo ikke nogen hemmelighed, sagde hun.

FYRSTEN - Alt hvad hun har skrevet om krigen er hemmeligt.

HELLEBARDISTEN - Det ved jeg ikke så meget om, Sir. Men det er altså ikke hemmeligt at det er hende. Hendes navn står på alle rullerne. Enhver kan finde hende, Sir.

FYRSTEN - Du var ellers længe om det.

HELLEBARDISTEN - Det er jeg ked af, Sir. Men nu ved De det. Kan jeg gå nu?

FYRSTEN - Træd af.

MANDEN - Vent lidt. Hvorfor ledte du efter hende i min ølstue?

HELLEBARDISTEN - Jeg ledte faktisk ikke, Hr. Jeg var bare tørstig.

MANDEN - Og så faldt I i snak?

HELLEBARDISTEN - Ja, Hr.

MANDEN - Om hvad?

HELLEBARDISTEN - Øllet, Hr.

MANDEN - Og hvad mere?

HELLEBARDISTEN - Lidt af hvert, Hr.

MANDEN - Jeg troede ellers hun var sur på dig.

HELLEBARDISTEN - Hvorfor skulle hun være det?

MANDEN - Jeg har hørt du slog hende.

HELLEBARDISTEN - Har De det?

MANDEN - Du kaldte hende også en skør kælling.

HELLEBARDISTEN - Det må jeg indrømme, Hr.

MANDEN - Det var ikke pænt af dig.

HELLEBARDISTEN - Nej, Hr. Men det er længe siden.

MANDEN - Så nu snakker I fredeligt sammen?

HELLEBARDISTEN - Det må jeg sige, Hr. Jeg mener - sådan som man nu snakker hen over en øl.

MANDEN - Som gamle venner?

HELLEBARDISTEN - Det vil jeg ikke sige.

MANDEN - Men næsten?

HELLEBARDISTEN - Nej, Hr. Det ville være at overdrive.

MANDEN - Ja ja.

HELLEBARDISTEN - Må jeg gå nu?

FYRSTEN - *(til manden)* Må han?

MANDEN - Naturligvis. *(Til Hellebardisten)* Det er et frit land, ikke?

HELLEBARDISTEN - Jo, Hr. Med demokrati og ytringsfrihed.

CONDOTTIEREN - Træd af!

Hellebardisten går ud.

MANDEN - Han lugter muggent. Mon ikke I skulle se, hvor lugten kommer fra?

CONDOTTIEREN - De mener - sådan under mere håndfaste former?

MANDEN - Hvis det er det I kalder det.

CONDOTTIEREN - God ide. Vi sætter ham i kælderen med det samme.

FYRSTEN - Måske var det bedre med lidt offentlig udstilling? Til skræk og advarsel.

MANDEN - Det lyder udmærket. Så skal I huske at invitere søde Micki.

CONDOTTIEREN - Misdæderen?

MANDEN - Hun kunne sikkert lære noget.

CONDOTTIEREN - Nå på den måde.

MANDEN - Vi ses. *(Han går ud).*

FYRSTEN - Du ordner det fornødne.

Han går ud. Condottieren møblerer en smule om og skaber plads til det der nu skal foregå. Hun henter blandt andet et stort og mærkeligt apparat på hjul. Så går hun ud. Lyset ændres. Bajadsen kommer ind Hun ser sig undrende om. Manden kommer ind.

MANDEN - Så ses vi igen.

BAJADSEN - Hvad sker der her?

MANDEN - Det er en retssal.

BAJADSEN - Det ved jeg godt, men hvad skal jeg her?

MANDEN - Du skal vel se hvordan demokratiet fungerer.

BAJADSEN - Er det dig der har inviteret mig?

MANDEN - Nej det ved gud. Der er grænser for mit imperium.

BAJADSEN - Hvem så?

MANDEN - Aner det ikke.

BAJADSEN - Ved du heller ikke hvad der skal foregå?

MANDEN - Muligvis noget med statens sikkerhed.

BAJADSEN - Interesserer det dig?

MANDEN - Jeg er også inviteret.

BAJADSEN - Af hvem? *(Manden svarer ikke)* Hvorfor?

Condottieren kommer ind. Hun er iført lilla dommerkappe og sætter sig i tronstolen, der nu gør det ud for dommersæde. Fyrsten kommer trækkende med hellebardisten, der er lagt i lænker.

CONDOTTIEREN - Retten er sat. *(Til Hellebardisten)* Du har røbet sandheden

om krigen. Beviset har vi her. *(Hun tager en håndfuld lyserøde ruller frem og lader dem falde, men kun tilsyneladende. De hænger ned fra hendes hånd, gjort fast til en snor)* Dem har du delt ud.

HELLEBARDISTEN - Og de rummer sandheden siger du?

CONDOTTIEREN - Ja.

HELLEBARDISTEN - Det er rart at høre dig indrømme det.

CONDOTTIEREN - Ikke så kæphøj, lille ven. Sandheden er hemmelig.

HELLEBARDISTEN - Ikke mere.

CONDOTTIEREN - Det er derfor du er her. Du skal dømmes for højforræderi.

BAJADSEN - Det kan I ikke.

CONDOTTIEREN - Du tier stille. Ellers blive du vist ud.

BAJADSEN - Jeg er inviteret.

CONDOTTIEREN - Ikke til at tale. *(Til hellebardisten)* Før vi dømmer dig må vi kende dine motiver. Du har været en betroet mand i fyrstens tjeneste, ikke sandt?

HELLEBARDISTEN - I alt for mange år, jo.

CONDOTTIEREN - Hvorfor skulle det her så røbes?

HELLEBARDISTEN - Han lyver for folket.

CONDOTTIEREN - I krig kan det være nødvendigt at lyve.

HELLEBARDISTEN - Kun hvis løgnen tjener sandheden.

CONDOTTIEREN - Han løj for at sikre en god sag, lille ven.

HELLEBARDISTEN - Krigen er ikke nogen god sag.

CONDOTTIEREN - Hvem skal bedømme det? Dig? Eller ham der er valgt til

det?

HELLEBARDISTEN - Vi har ikke valgt ham til at føre krig. Det fandt han selv på, godt hjulpet af manden med de syv døtre. Det står også i dem der.

CONDOTTIEREN - Det gør det, ja, og den løgn har du spredt ud for alle vinde. Hvorfor?

HELLEBARDISTEN - Mit folk skulle vide det.

CONDOTTIEREN - Dit folk! Må jeg være fri. Folket er hans.

BAJADSEN - Vel er vi ej.

CONDOTTIEREN - *(til bajadsen)* Én gang til - så er det ud! *(Til hellebardisten)* Vi ved udmærket hvor du har det her fra. Men vi vil kende dine grunde. Hvorfor gik du med i komplottet?

HELLEBARDISTEN - Der er ikke noget komplot. Den der skrev det har bare set sig for rundt omkring, alt ligger jo åbent fremme, man skal bare lede efter det. Det har hun gjort, og så har hun brugt sin ytringsfrihed.

BAJADSEN - Hvorfor anklager I ikke mig?

HELLEBARDISTEN - Godt spørgsmål, ikke sandt fru dommer? Svaret er at loven beskytter hende.

CONDOTTIEREN - Men den beskytter ikke dig.

BAJADSEN - Selvfølgelig gør den det. Der er lighed for loven.

CONDOTTIEREN - Nej, lille skat. Han er undergivet militsens regler. Så lad os fortsætte med dem. *(Hun giver tegn til fyrsten. Han kører apparatet frem bag hellebardisten. Sammen spænder de ham fast i apparatet. Hans hoved anbringes mellem to store øreklapper som var det en nød i en nøddeknækker. Hun hænger snoren med de lyserøde ruller om hans hals)* Hvad har du fået for

at deltage i komplottet? Hvor mange mønter?

HELLEBARDISTEN - Jeg har ikke fået mønter.

CONDOTTIEREN - Hvad så? *(Hun kærtegner hans krop og ender med at tage ham i skridtet)* Lidt lir mellem lårene?

HELLEBARDISTEN - Idiot.

CONDOTTIEREN - *(drejer på et håndsving, der får 'øreklapperne' til at stramme. Han giver sig)* Fortæl, fortæl. Der må være en forklaring.

BAJADSEN - Det der kan I ikke!

CONDOTTIEREN - *(til bajadsen)* Vi følger bare reglerne. *(Til hellebardisten)* Kom så med det. *(Hun drejer igen. Han spræller af smerte).*

BAJADSEN - Det der er forbudt.

CONDOTTIEREN - Men det får folk til at synge. *(Til manden)* Den virker. *(Hun drejer igen. Han spjætter af smerte).*

BAJADSEN - *(til manden)* Er det dig der har - ja selvfølgelig.

CONDOTTIEREN - Hvad sagde jeg? Ud!!

BAJADSEN - *(til manden)* Din satan! *(Hun løber frem for at befri hellebardisten, men fyrsten tager fat i hende og smider hende trods voldsom modstand ud).*

FYRSTEN - *(råber efter hende)* Du kan hente ham når han er dømt. *(Til condottieren)* Kan vi få mere ud af ham?

CONDOTTIEREN - *(til hellebardisten)* Sig du er skyldig. Ja eller nej. *(Hun drejer igen. Han skriger)* Du er skyldig? Ja?

HELLEBARDISTEN - A-a-a-a-a. *(Han kollapser).*

CONDOTTIEREN - Det må betyde ja. Godt. *(Til manden)* Den har stået sin

prøve. Han kan dømmes.

FYRSTEN - Til hvad?

CONDOTTIEREN - (*fører hånden hen over halsen*) Før ham bare til pladsen.

FYRSTEN - (*til manden*) Tak for hjælpen.

MANDEN - Det var så lidt.

Han går ud. Fyrsten kører apparatet med den kollapsede hellebardist ud. Condottieren følger efter. Lyset skifter. Bajadsen kommer ind. Hun ringer med klokken. Condottieren kommer ind, uden dommerkappe.

BAJADSEN - I sagde jeg kunne hente ham.

CONDOTTIEREN - Det manglede bare. Et øjeblik.

Fyrsten kommer med en trækvogn eller trillebør, hvor hellebardisten ligger livløs og uden hoved.

CONDOTTIEREN - Værsgo.

Fyrsten og condottieren går ud. Bajadsen tager hellebardistens hængende arm og lægger den op på hans bryst. Så vender hun sig til publikum.

BAJADSEN - Jeg sagde jo det brændte. Men I blev bare siddende.

Hun kører trækvognen ud. SLUT.